

Stará paní Liduška bydlí v domě spolu s rodinou své vnučky. Většinu času však prožije sama. Rodiče i starší děti mají na ni málo času. Jedinou osůbkou, která za babičkou do zadní části domu pravidelně přichází, je její pravnučka Elenka.

Zaběhne za ní vždycky, když přijde ze školy a popovídá jí, co se v její druhé třídě v ten den událo. Babička dává pozor na každé slovo, snaží se zapamatovat jména dětí, a tak zná Elenčinu třídu velmi dobře. Je květen, vůně z rozkvetlých zahrad se šíří až do pokoje babičky, která sedí u otevřeného okna. Letos poprvé nemůže ven, protože jí nohy už neslouží. Zvláště teď

v květnu to oplakala, neboť nemůže chodit od stromu ke stromu, od keře ke keři a obdivovat jejich krásu.

Ale to už přibíhá Elenka. Přináší rozkvetlou větvičku z nízké jabloně v rohu zahrady.

Babička má velkou radost. „Ta je krásná, děkuji ti moc, Elenko.“

Její pravnučka je však smutná a zamýšlená.

„Copak se ti stalo?“ zeptá se jí stařenka. „Ivanka je nemocná a musí do nemocnice.“

Babička chvíli přemýšlí a pak děvčátku říká: „Povíme o tom Panně Marii a ona se o Ivanku postará.“

Babička těžce vstává a za pomoci berlí přechází do vedlejšího pokoje, kde stojí soška Panny Marie.

Podává Elence prázdnou vázičku. Napust' do ní vodu a dej do ní větvičku, kterou jsi přinesla.

Děvčátko hned odbíhá a za chvíli květy zdobí malý oltářík se soškou Panny Marie.

„Panno Maria, naše nebeská maminko,“ modlí se babička. „Ivanka je moc nemocná. Běž za ní do nemocnice a buď tam s ní. A my se tady zatím budeme modlit s Elenkou růženec.“

V modlitbě jeden „Zdravas“ střídá druhý a přitom smutek z tváře Elenky mizí, neboť si představuje Ivanku v náručí Matky Boží, ke které se tady s babičkou modlí.

ilustrace: Jiří Vancůra

Císař a sultán

OTEC ŠTĚPÁN SMOLEN

Jedenáct set let stálo v mořské úžině na hranici mezi Evropou a Asií město mocnější nad jiná města, město Konstantinopol, kdysi vystavěné jako nové sídlo římských císařů, město Cařihrad, kde přežívaly stopy starověké římské civilizace, zatímco Západ se zhroutil do barbarství. V době, kdy u nás povstávaly z bahna první ubohé rotundy, skvěla se metropole východní křesťanské říše desítkami bazilik, kostelů a kaplí. Věvodil jí chrám Svaté Moudrosti, Hagia Sofia, největší kostel světa. Jenže i tato říše, tak jak už to s říšemi bývá, chřadla. Chřadla kvůli dvorským intrikám uvnitř a tureckým nájezdům zvenčí.

Je večer, pondělí 28. května roku 1453. Začíná léto. Všechno kvete a zraje. V ulicích to voní růžemi a mořem a císař Konstantin, jmenovec slavného zakladatele, stojí zachmuřeně na nepřekonatelných, čtrnáct kilometrů dlouhých hradbách. Všechna města kolem už jsou dobytá a panovník obléhané Konstantinopole hledí, jak Turci se svou nespočetnou přesilou zasypávají příkopy a přivázejí válečné stroje.

Za soumraku se ulicemi rozléhá hlas kostelních zvonů. Lidé jdou v procesích, na ramenou nesou ikony a relikvie a společně zpívají Kyrie eleison. Také císař kráčí v prosebném průvodu jako první kající. Katedrála Hagia Sofia je narvána k prasknutí. Lidé každého postavení přistupují ke svátosti smíření a svátému přijímání. Zlaté mozaiky, plné obrazů Krista i jeho svatých, plné tváří císařů a císařoven, září ve světle tisíců lamp a svíček. Kněží v ornátech naposledy přinášejí oběť mše svaté. Také císař se vyzpovídá a přijme Tělo Kristovo. Doma pak svolá všechny členy domácnosti, poprosí je o odpuštění a rozloučí se s nimi, zatímco šerem se ozývá rachot přesunovaných děl.

Když padne tma, bitva započne. Než nastane ráno, bitva skončí. Kdo si z obyvatel města totiž zapomené zavít maličkou branku jménem Kerkoporta používanou k rychlým výpadům proti nepříteli. Několik jednotek sultánovy armády se vzápětí nahrne dovnitř a obsadí hrad-

by. Císař vidí, že říše je ztracena. Netouží ji přežít. Seskočí z koně, strhne odznaky své císařské hodnosti a vrhne se do boje v první linii u rozevřené brány. Panovníka křesťanského východu, posledního následníka římských císařů, už nikdo nikdy nespátří.

Je ráno, úterý 29. května roku 1453. Léto je dál v rozpuku. Dál všechno kvete a zraje. Ale cosi velkého skončilo. Už není žádná Konstantinopol, žádný Cařihrad, jen Istanbul. Město křesťanských otroků a muslimských vládců. Sultán Mehmed přislíbil svým vojákům tři dny drancování a svůj slib splní. Na pár desítek hodin neplatí žádná pravidla. Těla se válejí v ulicích. Knihy posledního dávnověkého města jsou páleny – hoří spisy církevních otců i svazky antických dramát. Po ikonách se šlape. Sultán vstoupí do presbytáře chrámu Hagia Sofia a zvolá, že není Boha kromě Alláha a že Muhammad je jeho prorok. Chrám Svaté Moudrosti se právě proměnil v mešitu. Zajatci připadnou tomu, kdo je první chytí. Mnohé rodiny už se nikdy nespátří, bratr je prodán do otroctví na jednom konci sultanátu, sestra na druhém, matky už nespátří své dcery, chlapci z nejlepších rodin jsou převychováni jako muslimové.

Říše římského císaře padla. Sultán Mehmed přemohl Cařihrad. Ale byl vítěz? Z otročil si město, sám byl však otrokem ve vlastní duši, pouhým chlípností a touhou po moci. Císař Konstantin prohrál Konstantinopol, ale byl poražený? Onoho posledního květnového úterý zemřel sice spolu se svým impériem, avšak předtím se smířil s lidmi i s Bohem, přijal Tělo Páně a v okamžiku zkoušky neutekl z boje, nýbrž stanul v čele obránců. Kdo tedy vlastně zvítězil? A kdo prohrál? Je ještě jiné Království, které nezdolají ani všechna vojska světa. Začalo porážkou o Velkém pátku a od té doby toutéž porážkou dobývá svět. Dělové koule mu neublíží. Nic vnějšího nemůže zabránit tomu, aby dál rostlo, i kdyby se jinak všechno rozpadalo. Nic mu není na překážku, pouze můj hřích. A dokonce jen ten, který neodevzdám Bohu.

ilustrace: Helena Filčíková

POUŤ

Jak jsme slíbili v minulém čísle, přinášíme bližší informace a pozvánku na skvělou akci, jakou pouť médií bezesporu je. Pokud je to v tvé moci, přemluv rodinu a vyražte. Každý si tam najde svůj program.

PRO KLUKY

Prohlídka přenosového vozu televize Noe
Přednáška o fake news a sociálních sítích
Sportovní hry
Setkání s tvůrci oblíbeného časopisu Tarsicius

Pro holky

Vizážistky – Líčení a porada s pleť pro všechny věkové skupiny
Taneční workshop se Sárrou Pelikovskou
Tvůrčí psaní s šéfredaktorkou IN! Marií Stejskalovou
Vyrábění z plsti s redaktorkou Martinou

Pro rodiče

Setkání se zástupci všech katolických médií
Putování růžencovou cestou
Přednáška o sociálních sítích pro dospělé

Pro všechny

Mše svatá a vše, co si vyberete spolu sdílet.
Užijte si krásný den, těšíme se na shledání s vámi.

médií

Foto: Vojtěch Pospíšil - Člověk a víra